

சந்திரதீயம்

தவத்தைப் பெருக்கவும், தமிழ்த்தைக் காக்கவும், சிவத்தைப் பேணவும் திருவருள் புனிடது.

மலர் 1

பிங்களவருஷம் கார்த்திகைமாதம் 3வது (18-11-77) வெள்ளிக்கிழமை

கடர் 4

என் நாயகன் விநாயகன்

அன்று ஒரு நாள் தேவர்கள் அணைவரையும் துன்புறுத்தினார் இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் முப்புரத்து வாழ்ந்த அசுரர்கள். அந்த அசுரரை தேவர்களால் ஒன்றும் செய்திட முடியாது. உலகைப் படைக்கின்ற காக்கின்ற கடவுளரும் ஒன்றும் செய்திட வல்லமை அற்றனர்.

அப்போது தேவர்கள் சிவபி

ரானை வேண்டி அவர் முப்புரத் தேவர் சங்கரித்திட ஒரு செய்தனர். அத்தேர் வை என்று பெயரிட்டது. அத்தேர்கள் தேர் செய்திடும் ராம் தேவரீர் திருவருள் ஓன்றிடவில்லை. காரணம் தேவர்து தந்தைக்கு தேர் செய்த போது தாமாக அதை மூடுத்திடலாம் என நினைந்தனரோ அறியோம் தேர் செய்தா யிட்டது. சிவபிரான் அத்தேர்

மேல் திருப்பாதம் ஊன்றி ஏற்ட சட சட என அச்சு முறிந்தது. அது உமது திருவிளையாடல். அதனை பின்னர் உணர்ந்தனர் தேவர். தேவர்ரது திருவடிகளைப் போற்றினர்.

புண்ணியழர்த்தியே உங்கருணையால் பின்னர் தேர்எல்லாம் சரி வந்தது. கொடுமைஅகன்றது. கொடுமைப் படுத்தினாரும் உண்மையை உணர்த்துவது. அதன் தன்மை இந்த கூலில் மனிதரோ தேவரோ யார்க்கும் எட்டொன்று. அதனை அளந்திதல் அரிய தொன்று. அதனை பெரியோர் தியானம் செய்வார். அதுவே தனியான ஆற்றலுடையது. அதன் ஆணையின் ஆற்றலைக் கடந்தார் இவ்வுலகில் யாருமில்லை. அது இந்த பூமி தொடர்பாக உள்ள ஆயிர கோடி அண்டங்கட்கும் நாயக மாகும்.

வெதங்கள் மேலான கூரைங்கள் எந்த உண்மைப் பொருளை கூட்டி நின்றனவோ அந்த உண்மையாவது அவனே. ஆதலில் ஆறுமுகமுடைய எம்பிராற்கு எங்கனும் அழகிய திருமுகம் எங்கனும் விழிகள் எங்கனும் திருச்செவிகள் எங்கனும் திருக்கரங்கள் எங்கனும் திருப்பாதமாகி எங்கனும் நிறைந்து நின்று அருள் செயும் எம் பெருமான்.

இவ்வாறு கந்தபுராணத்து கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் எடுத்து மொழிகின்றார். அதன் அற்புத விளைவையும் ஆநந்தப் பெருக்கையும் அதனை நாம் ஒதிடும் போது அறியலாம்.

இந்த ஒரு அற்புதத்தின் சிலத்தை ஆநந்தப் பெருக்கினை அல்லல் தரும் பிறவிக்கு ஒர் அருமருந்தை அடியேனும் உணருமாறு வைத்தவர் கொழும்புத்துறையோக சுவாமிகள். அப்பெருமானுடைய திருவருள்கடாட்சம்தான் கந்தபுராணம் பெரியபுராணம் இரண்டினமான பையும் அடியேன் உணரும்படியாது.

தாயுமானப் பெருந்தகைபார் “அருளால் எதையும்பார்” என்று தம் குருமணி தன்னிடம்சொன்னார் என்கிறார்.

ஆனால் நான் அதை அறியாது என் அறிவாலே பார்த்தேன். அதிலே என்னகண்டேன். இருளையக்கத்தைக் கண்டேன் என்கின்றார். ஆதலால் திருவருளின் துணை கொண்டு நாடும் போது தான் ஒவ்வொன்றின் பெருமை நன்குணரப்படும்.

கச்சியப்பர் கந்த புராணத்து நந்தியைம் பெருமானுடைய சிலங்களை மிகமிக அற்புதத்து தொடர்ச்சி மேம்பக்கம் பார்க்க

நந்த எம் பெருமான் அருள் வழி வந்த யோகசுவரமிக்கர்

சசனே அவன் ஆடலால் குழுந்தை வடிவாயினான். அதுவே ஆறுமுகமுடைய குமரப் பெருமான். அவனுடைய ஆறுமுகமும் அவ்வாறு தானே தற்பரமாய் தனக்குள்ளாரும் தற்பரமாய் உண்மையை உணர்த்துவது. அதன் தன்மை இந்த கூலில் மனிதரோ தேவரோ யார்க்கும் எட்டொன்று. அதனை அளந்திதல் அரிய தொன்று. அதனை பெரியோர் தியானம் செய்வார். அதுவே தனியான ஆற்றலுடையது. அதன் ஆணையின் ஆற்றலைக் கடந்தார் இவ்வுலகில் யாருமில்லை. அது இந்த பூமி தொடர்பாக உள்ள ஆயிர கோடி அண்டங்கட்கும் நாயக மாகும்.

ஆதியாக எல்லார்க்கும் குருவாரர் நந்தி யெம் பெருமான். இதனை திரு முலநாயனார் “நந்தி அருள் பெற்ற நாதரை நாடிஸ்” என்னும் பாடலிஸ் விளக்கிவெக்கிறார்.

ஆகவே குருமரபிற்கு முதலாயாவர் நந்தி யெம் பெருமானே இவரே புராணம் முழுவதையும் இறைவனிடம் முதற் கண்கேட்டவர்.

இந்த நந்தியரபு நள் உள்ளது: இதனையே தாயுமானவரும் மூலன் மரபில் வருமெளன் குருவே என எடுத்து மொழிந்து வணங்குகின்றார்.

குருவாயவன் தனது மாணவிடத்து அருளின் வித்தை நாட்டுபவனே. அந்த அருள் எனும் வித்துபத்தி எனும் நிரினால் வளர்ந்து ஒங்கி முடிவிலாத சிவபோகம்பெருக விளையும்.

முன்பு நமது இலங்கையைக்கைப்பற்றி ஆச்சிலேயர் ஆளத்தொடங்கிப் காலத்து மிலேச்சநாகரீகத்தையும் விதைத்தார். அது தான் விஞ்ஞான முறைப்படி வளர்க்கி செய்து அதனால் நன்றாக உண்ணும் உணவு உடைவாகனம் போக்கு வரத்து உல்லாசப் போக்கு இவற்றை மேம்பாடு கொள்வது என்பதாகும்.

இந்த ஒரு உலகாயதம் என்னும் நஞ்ச போல் வேகமுடன் பரக்கும் நாகரிகம் எங்கும் பரந்தது இதனுடை பசுக் கொலை முதலியபாதங்கள் அவையும் செய்யாலாம் மனிதன் வாழவோன்டிஸ் என்ற அதன் தத்துவமும் பெருக்கப்பட்டது.

இந்த நாகரீக பழக்கத்தால் முடப்பெற்று அதன்லே அருள் அன்பு தரும் என்பதை மறந்து மிலேச்சநாகரீகத்தின் பெறுபேறுகளாய உடை வீடுவாகனம் என்னும் இவையாவன பலசிறப்புக்களையும் பெற்று மக்கள் வளர்த்தொடங்கினார்.

தெய்வம் என்றது உண்டோ அது எங்கு கண்மரோ காட்டுக்கிரோ என்று கேட்கத் தொடர் கொடர்ச்சிமேம் பக்கம் பார்க்க

ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டும்

இறைவா ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டும் என்கின்றார் ஞான சம்பந்தர் ஏன் அப்படிக் கேட்கின்றார் கேட்டார் என்ற ஒரு கேள்வி இருக்கிறது. இதற்கு விடை அவரை நாம் கேட்காத படி தாமே தமது அந்த வேண்டுகோளை விடுத்த காரணத்தை தாம் பாடியதிருப்பதிக்கத்து மொழிகின்றார்.

இந்த உலகம் பெரும்பாலும் சமயவாதி கள் கையில் சிக்குப்பட்டு அல்லவும் படுவது. சமய வாதிகள் தத்தமது மதங்களை பெரிதும் நிறைந்த பரமானான இப்பூமியில் தேவீரது புகழே மிக வேண்டும். தென்பாண்டி நாட்டில் திரு ஆலவாயில் அமர்ந்தருளும் எமது எப்பொருட்கும் ஆதியான பகவானே.

சனமருள் சாத்திர மருள் என்ற ஒரு கொள்கையில் தான் சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில் கடவுட்ட தன்மை அமைவதாக காட்டுவர்களே ஒழிய உண்மை நிலையைகாட்ட மாட்டார்கள். இதனால் சமயவாதிகளின் கொள்கை பேச்சளவில் நின்றதே ஒழிய உண்மைநிலைக்கு ஏற்றுமிகு ஏற்றுமிகு உண்மையை உணர்வது என்றால் அது மிகக்கடினமானது. ஏனென்றால் உண்மை உணரும் பெரியோர் பிற செயலில் ஈடுபாதாது உண்மையை நாடுவர். அவர் நிலையில் அந்த உண்மை வழி பத்தி அங்கு தியானம் கொடை இருக்கம் இவைகளினால் நிரம்பப் பெற்று; அந்த மார்க்கமாகவே சென்றிடும் இயல்புடையர். இந்த ஒரு இயல்பை மனிதன் பெறுவது சிவனருள் நிறைவாஸ்தான் பெற்றுமிகு. அந்த அருள் இல்லாதிருந்தால் இந்த உலகில் உள்ள எந்த ஒரு மனிதனும் தீய செயலில் நின்றும் விலக முடியாது. கந்த புராணத்துக்கசியப்பர் சொல்கின்றார் சிவனருள் நிறைதிடப் பெறுவார் பால் தீமை நன்றாக சேர்ந்து கொள்ளாது. அதற்கு ஓர் காரணமும் காட்டுகின்றார்.

அகத்திய முனிவன் பால் கங்கையைப் போகும் டடி சிவ பிரான் மொழிகின்றார். அது போது கங்கை இறைவனை நோக்கி “பெருமானே ஓர் ஆடவனுடன் தனித்து ஓர் பெண்போதல் நன்றலதே” என்கின்றார் அப்போது தான் சுவாமி அவளிடம் சொல் கின்றது. இவன் நமது அன்பன் இவளிடம் நீநினைக்கின்றது போன்றதிமைகள் நன்குசேராதுள்ள மொழிகின்றார்.

ஆதலால் ஓர் நாட்டில் தீமைகள் அகல வேண்டுமென்றால் சிவனருள் பெருக வேண்டும். இந்த வகையின் உண்மைகளை நாம் ஆராயாமல் எமது வாழ்வைக் கழித்தல் நன்றல்ல உலகில் பெருகும் தீங்குகட்டு சிவனருள் என்றால் அதைப் பெறும் வழி தவம் ஒன்றே. ஆகவே அத்தவத்தை மக்களிடை பரப்புதல் தான் அறிஞர் பெரியோரது செயல்.

இந்த ஞானசம்பந்தப் பெருமானது வேண்டுகோளையே இங்கு காணுகின்றிர்கள்.

ஞாலடி மேல்வைப்பு

பன்-பழம் பஞ்சரம்

திருச்சிற்றம் பலம்

வேத வேள்வியை நந்தனை செய்துழல் ஆத மில்லி அமனைநூடு தேரரை வாதில் வென்றமைக்க கத்திரு வள்ளமே பாதி மாதுடனுய பரமனே ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும் எம் ஆதியே 1

வேதங்கள் இதனைப் புரியுங்கள் என உய்வின் பொருட்டு விஷத்த யாகங்களை அது பழுது என்று நிற்கின்ற நன்மை யிலாத வெறுவின்

களாம் சமங்கோடு புத்தர்களை யான் வாதிட்டு வென்று அவர் கொள்கையை அழித்திட தேவீரி திருவள்ளும் கொள்வேரே!

அது உடம்பில் பாதியாக உழையுடன் நின்று

எங்கும் நிறைந்த பரமானான இப்பூமியில் தேவீரி

ரது புகழே மிக வேண்டும். தென்பாண்டி நாட்டில் திரு

நிரு ஆலவாயில் அமர்ந்தருளும் எமது எப்பொருட்கும் ஆதியான பகவானே.

வைதி கத்தின் வழியோழு காதவக் கைத வழுடைக் காரமண் தோரை எய்தி வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே மைதி கழ்தரு மாமணி கண்டனே ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே. 2

தருமமே பொருளாக கொண்ட வைதி கெந்தி விழில் ஒழுகிடாது வாழும் வஞ்சனையால் நிகுந்த உள்ளக் கறுப்புடைய சமய புத்தரை நான் நேரிட்டைடைந்து வாது செய்திட தேவீரருது திருவள்ளமாமோ!. கருமை திகழும்படி விளங்கிய நில கண்டமுடைய கடவுளே!

இந்த உலகில் தேவீரருது புகழே மிக வேண்டும் தெபாண்டி நாட்டில் திருவாலவாயில் உறைகின்ற எமது ஆதியானபகவானே.

மறைவ முக்கமிலாதமா பாவிகள் பறித லைக்கையர் பாயுடுப் பார்களை முறிய வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே மறிய லாங்கையில் மாமழு வாளனே ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே 3

வேதத்தின்படி ஒழுகும் வழக்கம் இல்லாத பொல்லாங்கு பலசெய்யும் பாவிகள்; பிடுங்கிய மயிர் உடைய வெற்றுத் தலையர்; பாயால் உடலை முடுபவர்கள்; அவர்கள் கொள்கை முறிய வாது செய்யும்படி தேவீர்த்து திருவள்ளமாமோ!

மான்கள்று உலவும் திருக்கையில் பெருமழு ஏந்திய கடவுளே! இந்தப் பூமியில் அருஙும் அங்கும் பெருகிட நின்புகழே மிகவேண்டும். தென்பாண்டிநாட்டில் திருவாலவாயில் உறைகின்ற எமது ஆதியான பகவானே!

அறுத்த வங்கமா ரூயின நீர்மையைக் கறுத்துவாழுமன் கையர்கள் தம்மொடும் செறுத்து வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே முறித்த வாண்மதிக் கண்ணி முதல்வனே ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே. 4

நீதியை நிறைவை அளவிட்டு உணர்த்தும் வேதத்தின் அங்கங்களாகும் ஆறினையும், (சிட்சை விபாரணம் நிருத்தம் சோதிடம் கற்பம் சந்தோபசி தம்) அதன் விளைவுகளை வெறுத்து வாழும் சமணராகும் வஞ்சனை உடையாரு யான் அவருடன் வாதுசெய் தீட தேவீர்க்கு திருவள்ளமாமோ!. மிகவும் கொடுமையுடைய இராக்கதன் இராவனனிற்கும் அருளினும். இந்தப் பூமி நினது புகழாவே மிகவேண்டும். தென்பாண்டிநாட்டில் திருவாலவாயில் உறைகின்ற ஆறு மூன்று ஆதியான பகுமானே!

நீல மேனி மேனி கடையவராய் விளங்கும் அடியாரது வாடை (காற்று) படவும் கிட்டத்திரக விரும்பாத சமணரை அவர் கொள்கை பீழை என உணருமாறு யான் அவருடன் வாதுசெய் தீட தேவீர்க்கு திருவள்ளமாமோ!. மிகவும் கொடுமையுடைய இராக்கதன் இராவனனிற்கும் அருளினும். இந்தப் பூமி நினது புகழாவே மிகவேண்டும். தென்பாண்டிநாட்டில் திருவாலவாயில் உறைகின்ற ஆறு மூன்று ஆதியான பகுமானே!

நீல மேனி அமனர் திறத்து நீல சிலம் வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே மாலும் நான்முக னுங்கான் பரியதோர் கோல மேனிய தாகிய குன்றமே ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே. 5

கருமையான மேனியுடைய சமனர்செயில் நினது சிலத்தை எடுத்து மொழிந்து அடியேன் வாதுதே மீதிடத் தேவீர்க்குத் திருவள்ளமாமோ? திருமாலும் பிரமனும் காணவொன்றுத்தொரு கோலமுடைய சோதிவிடவின் மேனியுடைய திருவருள்ள மலையே! இந்தப் பூமியில் நினது புகழே மிகவேண்டும். தென்பாண்டிநாட்டில் ஆலவாயில் உறைகின்ற ஆறு மூன்று ஆதியான பெதாஃஸ்! 5

அந்த ஞால் புரியும் அருமறை சிந்தை செய்யா அருகர் திறங்களைச் சிந்த வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே வெந்த நீற தனியும் விகிர்தனே

ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே. 5

அறமந்த அந்தனார்கள் செய்கின்ற அரிய வேத நெறியின் தாற்பரியக்களை வீழங்கிக்கொள்ளாத சமணரது செயல்கள் அழிந்திட அடியேன் வேத நெறியின் தீட தேவீர்க்குத் திருவள்ளமாமோ.

வெந்த நீற்றின அனியும் சர்வ வல்லனை உடைய பகவானே! இந்த உலகில் அன்பு மதுரை ஆகவே அந்தும் புகழே மிகவேண்டும்; தென்பாண்டிநாட்டில் திருவாலவாயில் உறைகின்ற எமது ஆதிமுதல்வனே!

அன்று முப்புரஞ் செற்ற அழகநின் தூங்கு பொற்கழல் பேண அநகரைத் தென்ற வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே கன்று சாக்கியர் காணுத் தலைவனே

ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே. 10

அன்று முப்புரஞ் செற்ற அழகநின் தூங்கு பொற்கழல் பேண அநகரைத் தென்ற வாதுசெ யத்திரு வள்ளமே கன்று சாக்கியர் காணுத் தலைவனே

ஞாலம் நின்புக மேமிக வேண்டுந்தென் ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே! 10

இலக்கும் இதைப்பற்றும்

இனைதார் இல்லா சமுதாய
மே இல்லை - இந்த இனைஞரால்
முடியாத காரியமும் இல்லை. இனை
ஞர்கள் நினைத்தால் அவர்களால்
இந்த அகிலத்தையே ஆட்டிப்
படைத்து விடமுடியும். இத்த
கைய மனை பலம் இனைஞர் சமு
தாயத்திடம் மாத்திரம் உண்டு.
இதனை உலக நாடுகளும் அவற்றில்
வரலாறும் எமக்கு நன்கே
எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தம்முள்ளே தேங்கிக்கிடக்கும்
இந்த மாபெரும் சக்தியை இன்
றைய இளாஞ்சுர் தவரூன வழிக
ளில் பிரயோகிக்கின்றனர். ஓரள
வில் இது இளாஞ்சுர்களின் தவறு
அல்ல என்று எண்ணம் தோன்று
கின்றது.

இன்றைய சூழலில் இளைஞரைக் கவர்ந்து அவர்களைத் தம் பால் ஈர்த்துத் தமது தீய கொள்கைகளை கருத்துகளைத் தமிடம் தினித்து அவர்களைத் தம தூக்க பத்திரிகை, சினிமா, ஆபச நூல்கள் இவை போன்று இன்னும் எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கின்றன. இளைஞரும் இவற்றை விரும்பிச் செல்லுகின்றனர் படிக்கின்றனர்.

நமது நாட்டிலிருந்து வெளி
யாகும் அன்றை தினசரிகளில்
வெளியாகும் செய்திகளை ஆராய்
ந்தால் இக்கால இளையோர் இரு
பாலரும் எந்த மனநிலையில் இருக்கின்றனர் என்பதைப் புரிந்து
கொள்ளமுடியும். பெரும் பாஸா
ன இளைஞர் பாடசாலை விட்ட
ததும் ஊர்சுற்று வதையே தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆது
அவர்களின் தீய வாழ்விற்கு மேலும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி
கொடுக்கிறது. பாடசாலையில் அவர்கள் நல்லதோர் தொழிலைப்பயின்றிருந்தால் அல்லது உறுதியான ஒரு தெய்வக் கொள்கையை பெற்றிருந்தால் அவர்களுக்கும் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும் பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

ஏதோ ஒரு வேலைகிடைக்கும்
வரை இந்த நிலை நீடிக்கிறது.
அதுவும் இன்றைய இளாங்குர்
விவசாயத்தை விரும்பாதபோர்
வழிகளாகவே இருக்கின்றனர்.
“மேழி பிடிக்கும் கை வேல்வே
ந்தன் நோக்குங்கை” என்பதை
இவர்கள் சரியாகப் புரிவதில்லை.
இன்னும் தெய்வத்தால் ஆகா
தெணினும் முயற்சி தன் மெய்
வருந்தக் கூவி தரும் என்ற கு
றளையும் இவர்கள் புரியவில்லை.

ஊர் சுற்றுவதே இவர்கள் தொழில் என்றால் உல்லாசப் பாமுது போக்கே இவர்கள் கதி என்றால் இவர்களின் ஏதிர் காலம் எப்படியிருக்கும்? தமிழை தமது குடும்பத்தை தமது சமூதாயத்தை தமது நாட்டை நல்வழிப்படுத்த வேண்டியவர்கள் இப்பாரிய பொறுப்புக்களை உத்திரித் தன்னிவிட்டு ஊதாரித்தன மாகத் திரிகின்றனரே. இவற்றிற் கெல்லாம் காரணம் என்ன? காரணயின்றி எந்த ஒரு காரியமும் இல்லை. இன்றைய யதினா

ஞரின் இந்தப் போக்கிற்கான
முக்கியமும் முதன்மையுமான
காரணம் இன்றைய இளைஞரி
டையேகடவுட்பற்று இல்லாமை
தான். எந்த ஒரு மதத்தைச் சா
ர்ந்த இளம் சமுதாயத்தினரும்
குறிப்பாக அதுவும் ஆண்கள்
கடவுட்பற்று அற்றவர்களாக
வே விளங்குகின்றனர்.

நமது நாட்டில் ஏற்பட்ட ஏற்படுகின்ற சம்பவங்களுக்கான அடிப்படைக்காரணம் கடவுட்பற்றி இல்லாமையே. தமது நோக்கங்கள். தமது திட்டங்கள், முயற்சிகள் தடைப்படும் போது, தோல்வி ஏற்படும் ரோது விரக்கி நிலையடைகின்றனர். இதனால் அவர்த்திய வழிகளில் தமக்கு முடிவைத் தேடிக் கொள்ளுகின்றனர்.

கடவுட்பற்று அவர்களிடம்
இருக்குமானால் இத்தகைய இழி
வான் செயல்களில் ஈடுபடவே
மாட்டார்கள். தினசரிக் ஞக்கும்
இவற்றைக் கொட்டை எழுத்
துகளில் எழுதி இளைஞர் சமுதா
யத்தின் மாணத்தை வாங்கும்
வேலையும் இருக்காது. இளைஞர்
அணவரும் கடவுட்பற்று நிறை
ந்தவர்களாய் வாழவேண்டும்.
இந்தப் பாரிய பொறுப்பு பெ
ற்றரூபரையும் பெரியோரையும்
கல்லூரிகளையும்சார்ந்துள்ளது.

இளைஞரின் அசமந்த நிலைக்கு
மேற்கூறியது மட்டும் காரணம்
ல்ல. இன்றைய பெரியோர் சமு
தாயம் இளைஞரை ஏற்றுக் கொ
ள்வதில்லை. இளைஞரின் கருத்து
களுக்கு மதிப்பளிப்பதும் இல்லை.
இந்திலையில் இளைஞர் என்ன சொ
ய்வர். தமது கொள்கைகளை ஏ
க்கங்களை திட்டங்களை யாரிடம்
கூறுவார்? கைகொடுத்து அவர்
களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும்
அளிக்க வேண்டிய பெரியோர்
அவர்களைக் கைவிட்டால் அவர்
கள் யாரிடம் செல்வர். பெரியோ
ரே இளைஞர் சமுதாயம் வளர
வழி செய்யவேண்டும்.

நம் சமுதாயத்தில் செய்ய வேண்டிய சமய சமூகப் பணிகள் அதிகம் உள்ளன. இளாஞர் முன் வந்தால் இவை அனைத்தும் வெளு இலகுவாக முடிந்துவிடும். அன்பு இளையோரே நீர்க்குமிழ் போன்று கணப் பொழுதில் அழிந்து விடும் போலி நாகரிகத்தை நம்பி உங்கள் காலத்தைச் சுழித்து விடாதீர். என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்னும் பொன்வாக்கை மறவாது நாம் செயற்பட வேண்டும்.

சமுதாயத்தின் சாபக்கேடுகளான புறக்கணிப்பு இனப்பூசல் சிதனம் போன்றவற்றை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டினாரால் தான் முடியும்.

இறையடியாகல் தயாகுகள்
பெரியோர்கள் போன்றேரின்
வாழ்க்கை வரலாறுகளை படிப்
பதன் மூலம் படித்து அவர்கள்
வின் அடிச்சுவட்டில் வாழ்வதை

தன் மூலம் நாமும் பெரியோ
களின் தும் இறையடிகளின்தும்
தொடர்ச்சியைப்பகுப்பாரது

ଶମୟି ପିରସନ

பசி, பாலுணர்ச்சி, துயில்
போன்றன வற்றைத் திருப்தி
செய்வதற்கு மேலாக வாழ்க்கை
யில் ஒன்றுண்டு என்பதை எமக்
கு உணர்த்தச் சமயங்கள் உத
வின. மேலும் சமயங்கள் எமது
பெறுமதிகளுக்குத் துணை செய்
தும் எங்கள் கனவுகளையும் விருப்
பங்களையும் சாந்தப் படுத்தின.

சமயங்கள் முதலில் உருவாக கப்பட்ட போது அதையங்களை யும் கோட்பாடுகளையும் ஏற்றுக் கொள்வதில் அதிக சிரமமிருக்க வில்லை. புராதன புராணக்கதை கள் மறைந்தது பொல விஞ்ஞான அடிப்படையற்ற கோட்பாடு கரும் மறையலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவை இலெசாக மறைவதில்லை; ஆகவே நாம் அமைதியாக வாழ முடியவில்லை. புராதன காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களை விட இங்கால மக்களிடம் அதிக சேவை மனப்பாங்கு எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

கிழமூத்தேயர் சமயங்களான
இந்துசமயம், புத்தசமயம் போ
ன்றன தாம் அவதானித்த வற்
வை ஆதாரமாகக் கொண்டுமன்
தனின் இநபகங்களும் - நியா
யத்தோடமைந்ததும், ஆக்மீக
மானதும் ஒன்றிணைந்து இயங்க
வேணும் என்கின்றன. இச்சமயங்
களும் அதிசயங்கள் போன்றன
வற்றைக் கூறி விடும் இவை இச்
சமயங்களின் அடிப்படையல்ல

மேல் நாடுகளில் சமயவளர்ச்சி தர்க்கப்பூர்வமான நிலைமையை டையச் சிரமப்பட்ட துண்டுகிறேக்களின் எண்ணக்கள் தர்க்காரீத்யான நியாயத்தில் நம்பிக்கை கொண்டும் உலக நியாயத்தில் நம்பின. உலகம் கருத்துள்ளது என கிரேக்கர் உணர்ந்தனர். பின்னர் விஞ்ஞான வளர்ச்சிகள் சம்பிரதாய நம்பிக்கை களைக் குழப்பிக்க, புவியியலாளர்முயின் உற்பத்திக்குச் சமயாகள் கொடுத்த காலத்திலும் பார்க்க முந்திய காலத்தை கொடுத்தனர். உயிரியலாளர்மனித வாழ்வின் வளர்ச்சியை குகைகளுள்ளும் வனங்களுள்ளுதேடினர். வானியல் நிபுணர்கள் இப்பிரபஞ்சத்தின் கேந்திரமுமின்ற கொள்கையைத்தகர்த்தனர். பிரபஞ்சத்தின் கேந்திரம் முழுமின்ற நிலைமாழுமி விண்மீன் களுக்குள் விழுமீனுக்கப்பட்டது. மனிதனின்பட்பஞ்சக்கொள்கையைகலீவியேமாற்றினார். சமயத்துக்குச்சுவிஞ்ஞானத்துக்கு மிடையேன முதல் மாறுபாட்டை கொபர் நிக்கல் ஏற்படுத்தினார். அதற்கொப்பர் நிக்கசைக்கு என்கெய்கார், “இந்த பூ

கு
சல்
அடி
ாரு

கள்
வின்
டிப்
பர்க
...
பாள் வானியல் முறையையும்
மாற்ற விரும்புகிறோம்; ஆனால்
புனித நூல்களின் படி, ஜோசீ
வா சூரியனை நிலையாக நிற்கும்
படி கட்டணியிட்டார், முழியை
யல்ல' புனித நூல்கள் பிழையாக
மாட்டா என்ற உயர்ந்து
எண்ணம் புத்திக் கூர்மையான
அறிவுப் பிரச்சினை யாக்கியது

தில் ஏற்பட்டது. 17 ம் நூற்றுண
டின் முற்பகுதியில் தாக்கீநியா
கத் தத்துவமும் இயற்கை விக்
ரூனமும் வெற்றியீட்டின் பெட.
காற்றுடன் மனித நியாயம் உயர்
வு பெற்று உலகின் இயந்திரத்
தன்மை வளர்ந்தது. பெப்பி ளஸ்
கூறினார், நெப்பொலிபனுக்குத்
தமது கொள்கையில் கடவுள்
இருப்பதற்கு ஒரு விதியும் தே
வையில்லை. சடப்பொருள் மாற்ற
முடியாதது என்ற நிலைமாறி
அது சக்தியாக்கப்பட்டது. சார்
புக் கொள்கையால்.

அடிப்படைக் கேள்விகளான
இறப்பு பாவம் போன்றன உல
குக்கு அப்பாற் பட்டனவல்லு. கடவுள் நம்ப முடியாதவர் அவ
சியமற்றவர், உணர்ச்சியால் தே
வையற்றவர், அவர் என்னவாயில்
ருந்தாலும், கடவுள் ஒரு பயங்
கரமான மாயையாயிருக்கலால்
நிலவுலகின் அமசங்களை எதிர்
நோக்கவும், பொறுப்புக்களை ஏற்
கவும் தடையாயிருக்கிறது. கட
வுள் எம் கஷ்டங்களுக்குப் புகலி
டமு மன்று ஈடுமன்று, அவற்றை
நாமே எமது சொந்த முயற்சி
யால் தீர்க்க வேண்டும். இப்படிப்
படிப்பட்ட அபிப் பிராயங்களே
உலகாயதர் களாலும் நாத்திகர்
களாலும் வெளியிடப் படுகின்
றன! இவை எம் சிந்தனைகளைக்
கிளறி விடுகின்றன.

அநுபவம் என்பது விஞ்ஞானித்தியாக வருவது மட்டுமன்று மெய்யியல் அல்லது தக்துவத் தின் படி ஆண்மீகரித்தியாகவருவதும் அநுபவமே! நம்பிக்கை சிறிதள வேனும் இல்லாமல் ஒன்றையும் நிருபிக்க முடியாது. உதாரணமாக இந்த உலகில் ஒழுங்கு இருக்கிறது என்று நாம் நம்பினால் தான் அதனை விளங்கிக் கொள்ள முயற்சிக்கலாம். ஐம்புலனுக்கு. அப்பாற்பட்ட உள்ளணர்வு ஒன்றுண்டு. அதன்மூலமே யோகிகளும் ஞானிகளும் காலத்திற்குக் காலம் நிலையான உண்மைகளை மொழிந்துள்ளனர் பிரான்சு நாட்டு தத்துவ மேதையான உறன்றி பேக்சோன் போன்றே நம் இந்திய ஞானிகளும் உள்ளணர் விணைப் பெரிதும் வியந்துள்ளனர். உலகப்புகழ்த் தெற்ற வரும் நோபல் பரிசுபெற்றவருமான விஞ்ஞானி அல்பேட் ஜின்ஸ்டென் கூடத்தமது நூலில் சமயத்தின் உண்மைகளையும் கடவுட் சக்தியினையும் வியந்துள்ளார். ஒரு விஞ்ஞானி ஒரு பொருளை ஆராயும் போது அவனுக்கு ஏற்படுகிற கஷ்டத்திலும் பல நூறுமடங்கு கஷ்டமானது அப்பொருளைப் படைத்த வெனைப்பற்றி அறிதல் எனக் கூறியுள்ளார். சமயம் இல்லாத விஞ்ஞானம் முடம் என்றும் விஞ்ஞானமில்லாத சமயம் குருடு எனவுங்கூறியுள்ளார்.

மேலும் இக்காலத்தில் உலகத் திட்டங்களின் மீதான நோய்கள் போன்றவைகள் விரிவாக வருகின்றன. ஆனால் சில நாடுகளில் இதற்கு விரிவாக வருகின்ற நோய்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

திருக்கும்

வாங்குவது சைவ மக்களின் பண்பன்று

எமது சைவமக்களின் திரு முறை பற்றி நாம் ஆராய் ந்து தெளிய விரும்பினால் அதற்கு என நாம் நோக்கக் கூடிய நூல் ஒன்று உண்டாயின் அது பெரிய புராணமே. பெரியபுராணத்துத்தான் திரு மண முறை பற்றிய வரலாறுகள் பல இடங்களிலும் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றது. அனேக நாயன் மாரது திருமணத்தின் இயல்பு பற்றி சொல்லும்போது பின்வரும் விடயங்கள் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன.

எந்த ஒரு நிலையிலும் ஒரு மண
மகனுக்கு வரன் தேடிப் போவ
து வழக்கமாக இருந்திடவில்லை.
பதில் தனக்கென வாழ்க்கைத்
துணையியாக அமைந்திட ஓர்
கண்ணியைத் தேடி மனம் பேச
பெரியோரை விடுத்தலே முறை
யாக இருந்தது.

மணப்பேச்சும் எப்படி இருந்தது என்றால் பெண் கேட்டு வந்தவருடன் முதல் பெண்ணின் தந்தை குலம் பேசினார் குணம் பேசினார் இவ்வகையே தனது பெண்ணைக் கொடுத்திடவும் தீர்மானித்தர்ர் என்று மொழிந்திடக் காண்கின்றோமே ஒழிய எங்காகிலும் ஓரிடத்தாதல் சிதனம் என்ற வரலாறு பேசக் காண்கிலம்.

இந்தவகை திருமணப் பேச்சில்
பங்கு கொள்வோரும் பெரியோ
ராயவராகவே விளங்கியராவர்.

அடுத்து திருமணத்திற்கு இவ்
வகைதான் அது நிகழ் வேண்டு
ம் என்பதற்கு தனித்த ஓர் நூல்
உண்டு என்பதும் புராண மூலம்
தெளிவாகின்றது.

இந்த வகைத் திருமணங்களில் பெண்ணைப் பெற்ற தந்தை தாயரின் கடமை அப்பிள்ளோயைதொய்வத் தன்மை நிரம்பிய ஒன்றூக்கவளரச் செய்தலே. அந்தப் பின்னோயிடத்து ஓர் இல் வாழ்விற்கு வேண்டிய குண சீலங்களை சிறுபராயத்திலிருந்தே பயிற்றுவிக்கு அத்தகைய சீலமுடன் அப்பிள்ளைவளர்ந்து வரவே செய்வது குமையும் மரபுமாக தமிழினத்துவந்த தொன்றுயது,

இதனால் அந்தப் பெண் தான் திருமணமுடித்து செல்லும் இடத்திற்கு ஒர் இலக்குமியாகவே சொல்வாள். அத்தகைய சற்குணவுதிகளைத் தேடி திருமணம் செய்ய நன்னெறி நின்றயாருமே விரும்புவார்கள்.

இதற்கு பின்பாக அப்பெண்
பெற்ற தந்தையாரிடம் நாம்
பொருள் வேண்டுவது தருமமா
தமா ஒருவரை வருத்தி பொ
ருளைப் பெற்று நாம் ஓர் விவா
த்தை செய்து பெறக் கூடிய
இன்பம் யாது? அதன் தாற்ப
ியத்தை மக்கள் நன்கு தம் உ²
ணர்வில் கொள்வதில்லை.

அழகுடைய பெண் என்றால்
கான் அவள் இலக்குமியைப் போ
ன்றவள் என்ற தொரு தவ
ருன என்னத்தை எமது மக்கள்
இக்காலத்தில் தொள்கிண்றனர்

அழகு இலக்குமி அல்ல. உள்ளது
தின் அழகு தான் அழகு. உண்மையில் தனது கணவனை மெய்யான அன்புடன் விசுவசிக்குப் பூர் உத்தமி வெளித்தோற்றறத் தில் எவ்வாறுக இருந்தால் என்ன. அந்த உள்ளத்து அழகாய் அன்பு அருள் நாணம் அச்சம் செம்மை இவையாவும் அவர்களது முகத்தில் வெளிப்படவே செய்யும். ஆதவினால் அவளைக்கணவனுக அடையும் திருடையாருக்கு உலகில் வேண்டிய தெல்லாம் இயல்பில் கைகூடும் நிலை வரும் என்றால் அத்தகைய பெண்ணிற்கு சிதனமும் வேண்டுமோ? இப்படி வாங்குவது அறியாமையே தருமாம் அன்று.

பெரும் பாலும் இன்றைய உலகில் சீதனம் பெருந்தொகையாகப் பெற்றால் அது ஒரு கெட்டித்தனம் கொரவும் என்றே கொள்கின்றனர். அந்தக் கொரவும் போலின்பதைமக்கள்உணர்வதில்லை.ஒரு ஆடவருக்கு விவாகம் நடந்தேறியது என்றால் உடன் எழுகின்ற பேச்சு எவ்வளவு சீதனம் பெற்றுப் பெற்பதே, இன்று எந்த ஓர் அறிவாளியும் இதுணிமே கேட்கிறார்கள். ஏனென்றால் சீதனம் வாங்குவது பெருமை அதற்குரியசாதுரியத்தைச் செய்ய முடியாதவர் வெறும் பைத்தியகாரன் என்றே எல்லாரும் கருதும்படி இருக்கிறது.

ஆனால் எமது முன்னேர் என்று லோ தருமத்தில் நின்றும் தவறுதல் தான் புத்திக்குறைவு என்றும் புத்திசாலி ஒரு போதும் கருமத்தை விடமாட்டான் என்றும் அதற்கு முரணுகும் முயற்சிகளில் பங்கு கொள்ளவும் மாட்டான் என்றே கருதி வந்தனா அடுத்து சிதனம் என்றும் சொல்லே நல் மங்கலமுடைய சொல் அன்று தனம் என்றால் அது பொருளைக் குறித்திடப் போதுமானது சீஎன்று முன்னே குறிக்கிருப்பதன் கருத்தை நோக்கி உல் அது வெறுப்பை உணர்த்தும் கருத்தாவது மணிவாசகரும் தனை சீஏதும் இல்லாது என்கியபணிகள் என்ற போது வெறுப்பேதும் இல்லாது என்றதே பாருளாகும்.

உண்மையில் எந்த ஒரு பென் பெற்ற தந்தையும் தனது மனை ஓர் நல்வரன் கையில் கொடுத்திட விரும்புவார். கொடுத்திட மாப்பினை வீட்டுக்காரர் எவளவோ பொருளை சீதனமாக கேட்டால் அவர் என்ன செவார் அவர் மிகு வருத்தமுடன் எனது காணிகளை விற்கிறே கடன்ட்டோ பொருளைத் தேடிக் கொடுக்கின்றார். உண்மையில் தன மகனுக்கு மனமுவந்து அப்பாருள் கொடுக்கின்றாரா? இல்லே. ஆதலால் தருமத்தை நன்றா உணர்ந்த ஓர் குடும்பம் சீதாமாக இப்படிப் பொருள் வேண்டுமா?

பெண்ணைக் கொடுப்பவர்
பாருள் கொடுப்பது வழக்கம்
இல்லையா என்று கேட்கலாம்.

அது உண்டு. அதனை பெரிய பாணத்து சேக்கிழார் பெருமான் ஓரிடத்து நன்கு விளங்கிடவைச் சின்றூர். காரைக்கால் அம்மையாரை பரமத்தனுக்கு திருப்பணம் செய்து கொடுக்கிறார்கள். காரைக்கால் அம்மையைதங்கள் பரமத்தனுக்கு பெண்ணக்கக் கொடுத்ததே அவன் தந்தை முதலிய அனைவர்க்கும் அளவிற மகிழ்ச்சி அதன் மேலும் தனது மகளார்க்கு தந்தை கருமதத்தன் பொருள் கொடுக்கின்றார். இசைன் சேக்கிழார் தமது பாடவில் அற்புத மாக வர்ணிக்கின்றார்.

மகள் கொட்டையின் மகிழ்ச்சிரக்
கும் வரம்பில் தனம் கொடுத்த
தற்பின்' எனகின்றார்.

அப்படியாகப் பெறும் பொருள் தான் உண்மையான அன்புடன் பெறப்படுவது. அதற்கு மேலாக பெறுவது வருத்தியே பெறுவது அத்தகைய பொருளை சேக்கிழார் தனம் என்றே சொல்கின்றார். அது தான் பொருள் அதைவிடுத்து சீதனம் என பொருங் தொகையான பொருளைவாங்வாங்குவது கேட்பது மங்கலமற்றது. அது சைவத்திற்கு இழுக்காவதே!

பெண்களது கண்ணீர் ..

மலையான அவன் அருள்புரிகிறுன்
அதுதான் சூலீநோய். அதனைக்
கிட முடியாது தவிப்புற்று பிரச்சம்
யத்து தலைமைப் பாட்டுன் இறுமா
ந்திருந்த தம்பி இவ்வினுடைய கா
லடியில்சென்று விழுகின்றார்.

இனி பிறகு என்ன நீங்களே சிந்தி யுங்கள். காலதியில் விழுந்து டக்டிப் பிடித்து கசறிய தமிழியாரை கையால் சுட்டி கோயிலைக் காண்பித்து அங்கு போய் அழும். அவர்தான் வழிசெய்வார் என்று அருளினார் திலகவதி அம்மை.

இதுவன்றியும் கந்தபுராணத்து ஓர் நிலையில் தரப்படுவதை இங்குகுறிப்பி கீடுகின்றேன்.

வியாழபகவான் திருச்செந்தூரில் அமர்ந்தருணுகின்ற முருகப்பெருமா னுக்கு அசுரர்களது பிறப்பு செயல் அரசாட்சி முறைபற்றிச் சொல்கின் ரூர். அப்படிசொல்லி வரும்பொழுது ஒரிடத்தில் குரனுடைய தங்கை அசு முகி இந்திரனது மனைவி இந்திராணி பைபக் கண்டனள் அவள் அழகால் அவளை தனக்கு மனைவியாக்க என்னிய சூரியிடம் அவளைப் பிடித்துச் சென்றுகொடுப்பேன்னன்னினால் அவ்வனம் செய்தால் தனது தமயன் தனது செயலை மெச்சவான் என நினைந்தாள். அற்காக தனிபேசோ திறி வனத்தில் தவம் செய்திருந்த இந்திராணியிடம்தகுரன் பால் அவள் வருவதாக இருந்தால்; அவளிடம் நிசிகழு இருக்கும் பெருமை பற்றியும் செல்லவ நிலைபற்றியும் எடுத்து மொறிந்து வருமாறு அழைத்தனள். அது

வேலை இந்திராணி அம்மை கற்பின்
நீதியை எடுத்துரைத்து மறுத்தனள்
அப்போது அசமுகி இந்திராணியை
பற்றிப்பிடித்து தூக்கிச் செல்கின்றார்கள்.
இந்திராணி என்செய்வாவள் பூணை ஒன்று
கிளியைப் பிடித்துக் கொண்டு
இடினால் அந்தக் கிளி எப்படிப்பதைத்
துடிக்குமோ அது போன்று வ
வியுடைய அசமுகியின் கையில் சிக்கிய
இந்திராணி துடித்துடித்தாள். கதறிப்
பரதவித்தாள் என் செய்வாள். அவள்
அழுத்தொடங்கினார். அவள் கண்ணீர்
ஆரூப்புப் பெருகியது. அது ஒருவ
ராஸ் சகித்திட முடியாத துயரம்
என்று கூறிவந்த வியாழ பகவானு
க்டீக துயர நிலை பொறுக்கவில்லை
உடன் கதை சொல்வதை விடுத்து
எம்பெருமானை நோக்கி வணக்கமு
டன் எந்தெயே தேவர் துகிருக்கை
யில் அசரர் கிளையை மாய்த்திடவும்
அடியார் துயர் அகற்றவும் தோ
ஒளிகாலும் வேல் உண்டே அச ரா
அன்று அழுத் ஆறும் பெருகிய இந்
திராணி அம்மையின் கண்ணீராகும்
என்னாம் என்றார் வியாழபகவான்.
எப்படி இருக்கிறது அவாது வார்த்தை. எம்பிரான் இதனைக் கேட்டாரு
வினார்,

இந்தவகை இன்றைய நாளிலும் எத்தென்றோ தாய்மார் தங்கள் குறைபாடுகளைகண்ணீர்துளித்திட வருந்தி மொழிந்திட்டு தமது துயர்த்திற்கு தீர்வு பெற்றுக் கொண்டமை நான் நேரில் கண்டவை பல உண்டு. அவை பற்றிய உண்மை வரலாறுகள் இத்தீபத்தில் தொடரும். *

மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் திருநாவுக்கரசர்
பெருமானும் சொல்பவை

மாணி கவாசகசுவாமிகள்தம
து பாடலில் தான் இந்த உட
கில் பெரியோர் விரும்பாதை
யே செய்வேன் என்கின்றார். அது
ஞாலே அவர் சொல்கின்றார் நா
ன் என்ன செய்யினும்பலருக்கும்
வெறுப்பானதைச் செய்வேன். அது
வர்கள் பொறுக்கார்கள் என்பது
தை உண்டுவேன். ஆனால் இதனை
நீ பொறுக்கின்றாய். உன்னாலும்
அது பொறுக்க முடிந்தது உன்
நிடம் கருணை இருப்பதால் தா
ன் இல்லையல் இல்லை என்று
தை வெறுப்பானவேசெய்யும் என்க
சிறுமையைநின் கருணையினால்
பொறுப்புவனே என்கின்றார்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமான்
தமதுபாடஸ்தன்றில் இறைவனை

கட்டுரை தந்துதவிய பெருமக்கள்

இறைவன் மார்பில் ஒரு தங்கப்பதக்கம், திரு மு வைரமுத்து மானிப்பாய் மயப்பிரச்சனை, சிகுமாரசாமி எம் ஏ மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அறம் எது?, முசிவராசரத்தினம் எம் ஏ அதிபர் அருணேதயக்கல்லூரி மூகமமாகி நீஞ்று அண்ணிப்பான் சிவன், சௌவத்திருவாளர் பொது தியாக ராசா பொன்னுலை இளைஞரும் இறைப்பற்றும், திராட்சையூரன் இளவாலை

கட்டுரை தந்துதவிய பெருமக்கள்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அறம் எது

என்பில்லதனை வெயில் போலக் காட்டுமே அன்
பில்லதனை அறம்

(குறள்)

“என்பில்லதனை வெயில் போலக் காட்டுமே அன்
பில்லதனை அறம்”

எலும்பில்லாத புழுக்கள் குரிய வெப்பத்தைத் தாங்க கமாட்டா. அவை வெந்து சுருஞ்சு இறந்துவிடும். நிமில் அவை பருத்துப் பெருகிக் ககமாக வாழும். அது போல அறம் சிறந்தோங்கி நிற்கும் இடத்தில் தீமை மங்கி மறைந்துவிடும். ஆனால் அதர்மம் ஒங்கி நிற்கும் இடத்தில் தீமை வளராந்து செழிக்கும். ஒரு சமுதாயத்தில் வலிமை மிக்கவர்கள் மெலியவர்களைத் தங்கள் வலிமையினால் துன்புறுத்தி அடக்கி யொடுக்கி அவர்களையும் உள்ளடக்கி ஒரு வாழ்க்கைகளுறையை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு அமைந்த வாழ்க்கையில் எல்லா வசத்களும் வாய்ப்புக்களும் வலியாருக்குச் சாதகமாகவும், மெலியார்க்குப் பாதகமாகவும் அமைந்து விடுவதைக் காணகிறோம். சாதக பாதகங்களைக் கவலையின்றி ஒரு சமுதாயத்தில் எல்லோரும் கடைப்பிடித்து நடக்கவேண்டிய குழந்தை அமைந்து விடுகிறது. கேப்ரும்பான்மை மக்களாட்சி என்ற போர்வையில் அது அறமாகிறது. ஆனால், உண்மையில் ஒருசாரார் தங்கள் வலிமையினால், மெலியாரை அடக்கித் தங்களுக்குச் சாதகமான ஒரு முறையையே அமைத்திருக்கிறார்கள்.

இங்கே அறம் ஒருசார்புடைய அறமாகவே அமைகின்றது. இத்தகைய ஒரு பக்கம் சார்ந்த அறம் ஆட்சி செய்யும் இடத்தில் நிழலிற் புழுப் போலத் தீமையானது பல்கிப் பெருகி வளர்கின்றது.

இதைவிட்டு, வலிமையுடையவர்கள் மெலியாரையும் அன்போடு அரவண்ணத்து, ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து எவருக்குமே பாதகமன்றி, எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கக்கூடியதாக ஒரு வாழ்க்கைநீரியைப் பற்படுத்தினால் அதுவே உண்மையான அறம். எல்லோரையும் ஒன்றினைக்கும் அறம். இத்தகைய உண்மையான அறம் ஆட்சி செய்யும் நாட்டில் தீமையானது குரிய வெப்பத்தினால் வெந்து பொசுங்கும் புழுவைப்போல் பொகங்கிவிடும். இத் திருக்குறள் மூலம் தீமை செய்கிறவனுக்கு அதர்மம் இடங்கொடுக்கிறது என்பதையும். பொறுமையோடு அன்பு வழி நிற்பவனுக்கு அறம் துணை நிற்கின்றது என்பதையும் நாம் தெளிவாகக் காணகிறோம். எனவே, அன்பு உள்ள இடத்தில் அறம் நிலைக்கும். தீமை உள்ள இடத்தில் பொய்தான் வளரும். இதுவே அன்புமார்க்கத்தின் ஆணிவேர். இதுவே புத்தர், இயேசு நாதர், மகாத்மாகாந்தி போன்றே ரின் போதனையின் உயிர்நாடி.

1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

நந்தி எம் பெருமான் . . .

கிஸர். அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் பெற்றால் அது வாழ்வில் சிறந்தது மற்றது வேண்டாதது என்றதே அவர்களைக் காய்து.

இந்த வகை அருள் அன்பு பத்திமை சீலம் எல்லாம் அது மூடநம்பிக்கை ‘சப்பஸ்ரிசல்’ என்றார். இதனால் இந்தவகை நல்வாய்ப்புக்கள் ஆனாத்தியோகம் முதலிய நல் நிலையைப் பெற்றுத்தான் அதை மறந்து புண்ணியம் எது என தெளியமுடியாதபடி வாழ்க்கையில் சிறந்து கடவுளையும் மறந்திருந்த எத்தனையோ மக்களை தெய்வ நம்பிக்கையால் ஈடு ரும் படி செய்தருளிய புண்ணியமுர்த்தியே யோகசவாமிகள்.

கவாமிகள் எபது யாழ்ப்பானமக்கள் யாவரும் நன்நெறிப்பட்டு ஈடு தெய்வ நம்பிக்கையால் உடைய வேண்டும் என்ற திருங்களாம் உடைய வர். இலங்கையில் நாம் யாவரும்தத் தமது உயர்ந்தகொள்கைகளைப் பேணி ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பாக இருந்ததல்வேண்டும் என்பது அவரது என்னம். இந்த இலங்கை நெடுங்காலமாக சிவனாட்டுப் பேற்றிற்கு புண்ணியமானது. அழகமர் மண்டோத ரிக்கு சிவன் உபதேசம் வைத்த ருளியதும் இலங்கை நகரிலே. இது மாணிக்கவாசக சவாமிகள் கூற்று.

தமிழுன் ஒரு நாகரிகத்தைக் கண்டவன் அது தான் தவம். தவம் மேலானது என உறுதி தருவது கந்தபுராணம். பக்கமையைக் கூட அடிப்பையைப்பது தவம் தான் என்றால் இதற்கு மேலாக நாம் என சொல்லலாம். தவத்திற்கு உரிய இயல் புகள் முதற்கண் தருமாம் என்றே அதில் சொல்கின்றார்.

இந்த வகை நாம் தவம் செய்யலாம் தவத்திற்கு இது தான்

வழி என உண்று கோலாக விளங்கியவர் யோக சவாமிகள். அவருடைய உறுதியான கொள்கைப் படி;

‘தவம் செய்வதற்கு துறவறம் தான் வேண்டு மென்று நாம் நினைக்க வேண்டியதில்லை. இல்லறமும் தவத்திற்கு உரியதுதான்’ என்பதனை யோகசவாமிகள் சொல்லும். அதனை கச்சியப்பர் அருமை படக் மார்க்கண்டேயர் படலத்து சொல்கின்றார். யோக சவாமி அடிக்கடி சொல்வது நான் ஒரு சந்தியாசி நீர் இல்லறத்தில் சந்தியாசி. இதை நாம் ஊன்றிச் சிந்தித்திடும் பொழுது எத்துனை நயம்பட கச்சியப்பர் மூன் மொழிந்துள்ளார். இருவகை அறத்தோரும் உயிய வெஞ்சமண் உடைதர புவிதனில் உதிக்கின்றேன் நந்தியைம் பெருமான் என்பதாக.

வெஞ்சமண் என்பது தெய்வ நம்பிக்கை இல்லாத கொள்கை. இதனை திருநாவுக்கரசர் தமிழடைய தேவாரத்தில் இல்லாத தெய்வம் பொத்திதம் மயிர் பறி க்கும் நீசர் என்கின்றார். இத்தே வாரத்தின் தொடரினை இந்தச் சுடரில் -வது பக்கத்தில் கான்கின்றார்கள்.

சமயப்பிரச்சனை

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

நாம் சமய உண்மைகளையும் அற நெறிக் கோட்பாடுகளையும் உதாசீனஞ்சு செய்து வருவதாலேயே என்று ஆர்ணல்கொயின் பின்ற உணர்வை ஆர்ணல்கொயின் பின்ற உணர்வையை உலகிற்கு அவசியம் தேவை. சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் புரிந்து செயற்படுவது இன்றே நாளையோ அழிந்து போகும் உலகமாயையில் சிக்கி வாழ்நாளை வீணடிக்காதீர். அறத்தின் வழியிலே சமய நெறியிலே

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இறைவன் மார்பில் . . . (1 ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சம் தொழிற் படுவது இறைவனின் ஆணைப்படி யென்பதை வெளிக்கி, மன்னைகி, வளியாகி, ஒளியாகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய் கோள்கி, யான்னன்று அவரவரைக் கூத்தாட்டுவானுகி நின்றுயை, என்சொல்லி வாழ்த்துவனே? என்கின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

‘ஆட்டுவித்தாலாரெராவராடாதாரே,

அடக்குவித்தாலெராருவர் அடங்காதாரே,

ஒட்டுவித்தாலரெராவர்ஓடாதாரே

உருகுவித்தாலாரெராருவர் உருகாதாரே,

பாட்டுவித்தாலாரெராருவர் பாடாரே,

பணிவித்தாலாரெராருவர் பணியாதாரே,

காட்டுவித்தாலாரெராருவர் காட்டாரே,

கான்பார் ஆர்? கண்ணுதலாய் காட்டாலே’

என்கின்றார் திருநாவுக்கரசர்.

‘குரியன் வருவது யாராலே, தூமதி தவழ்வு யாரோலே, வெயிலை விலைப்பது யாராலே, வெயிலை விலைப்பது யாராலே, கன்னினைகாண்பதுயாராலே, காற்று மடிப்பது யாராலே, தன்னீர்பெருகுதல் யாராலே, தக்கோர் புகழ்வு யாராலே, பூமி சழல்வு யாராலே, பூக்கள் மலர்வு யாராலே, கால்கள் நடப்பது யாராலே, கைகள் எடுப்பது யாராலே, என்னிப்பார் நீ, அவிவாயே, எல்லாங்கின்றார் யோகசவாமிகள்.

‘நன்னார் பூட்டிய குத்திரப்பவை நன்னார் தப்பினால் தன்னுமூடிச் சலித்திடுமோ? அந்த தன்மையேபோல் உன்னால் யானுத்திரிவதல்லான் மற்றுண்பு பிரிந்தால் என்னுவிங்காவதுண்டோ? இறைவாகச் சுக்கியே கம்பனே’ என்கின்றார்ப்பட்டினத்துப்பின்னோயார்.

‘எங்குந் திருமேனி, எங்குமிசிவசக்தி எங்குமிதம்பரம், எங்குமிதிருந்த்தமால், எங்கும் சிவமாயிருத்தலால், எங்கெதங்கும் சிவனாயைத் தவறுது செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் கருணைர்த்தியாகி பரம் பொருளை மொழிந்துள்ளார். இருவளிமையில் அடிக்கடி செய்து வெற்றுக்கூடும் குறியே கரம்பால் இருப்பதே’

நோயவாழ்ப்பட்ட குழந்தைக்கு வேப்பங் கொழுந்து அரைத்து ஊட்டுவது போல தீவினைசெய்த ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் துன்பத்தை விளைவிக்கு மா? இப்படியான கேள்விகள் எழவாம். முற்றத் துறந்த முனிவர் பட்டினத்தில் இறைவாயே, என்னிப்பார் நீ, அவிவாயே, எல்லாங்கின்றார் யோகசவாமிகள்.

‘ஊட்டிவிப்பானும் உறங்குவிப்பானும், இங்கொண்டே டொன்றை முட்டுவிப்பானும் முயக்குவிப்பானும் முயன்றவினைகாட்டுவிப்பானும், இருவினைப் பாசக்கமிற்றின் வழ

உண்மை நின்ற பெரியோரது அறிவே கடவுள்

திருச் செங்காட்டங் குடியில் சென்றுதிருநாவுக் கரசர் இறைவனைக் காண்கின்றார். அவர் அவன் தன்மை பற்றி மொழிந்த தமிழ் வேதம் இவையாகும்.

விநாயகப் பெருங்கான் தேவர்கட்டுக்கண் செய்த கயமுகா கூரைச் சங்கரித்து அந்தப் பழி தீங்க வழிப்பட்ட கோயில் கணபதியீச்சரம் அத்தலம் திருச் செங்காட்டங் குடியில் உள்ளது. அங்கு சென்று திருநாவுக்கரசு சவாமிகள் பாடிய தமிழ் மறை இது. மிகவும் தூய்மையுடைய பதிகம். இதனை நன்கு தினமும் ஒதினால் நன்மையே விளையும். கருத்துடன் கீழே தந்துள்ளோம்.

பெருந்தகையைப் பெற்கரிய மாணிக்கத்தைப் பேணி நினைந் தெழுவார் தமிழ்மானத்தேமன்னி, இருந்தமனி விளக்கத்தை நின்ற பூமேல் எழுந்தருளியிரந்தானை என்தோள்வீசி அருந்திறவ மாநடமாடும் அம்மான்தன்னை அங்கனகச் சுடர்க்குன்றை அன்றுவின் கீழ்த், திருந்துமறைப் பொருள் நால்வர்க்கருள் செய்தானைச் செங்காட்டங் குடிய தனிற்கண்டேன் நானே.

பெருந்தகையானவனை நாம் பெறுதற்கு முடியாத மாணிக்கத்தை அவனையே பேணி நினைந்து எழுகின்ற அடியவரது மனத்தே பொருந்தி நின்ற அழகை ய விளக்கினே. இருதய மாகின்ற பூமேல் எழுந்தருளி இருந்தானை. எட்டுத்தோள்களும் வீசி அரும்பெரும் வலியுடன் எல்லாம் இயங்கிட நடமாட வல்ல பெருங்கடவுளாயவனை. அழகை பொன்னின் மலையானவனை. அன்று கல் ஆலமரத்தின் கீழ் இருந்து திருந்திட வழியருஞ்சு வேதத்தின் பொருளை சனகர் சனுதனர் சனந்துமாரர் சதாநந்தர்ஸன் லும்நான்குரு வினமந்தர்க்கு அருள்செய்தவனை. அடியேன் செங்காட்டங்குடியதனில் கண்டேன்.

துங்கநகத் தாலன்றித் தொலையா வென்றித் தொகுதிறலவை விரணியனை ஆகுங்கீண்ட, அங்கனகத் திருமாலும் அயனுந்தேடும் ஆரம்பிலை அனங்கனுடல் பொடியாய் வீழ்ந்து, மங்கநகத்தான் வல்ல மருந்து தன்னை வண்கயிலை மாமலைபேல் மன்னிநின்ற, செங்கன கத்திரள் தோளௌஞ் செல்வன் தன்னைச் செங்காட்டங் குடிய தனிற் கண்டேன் நானே.

மேன்மையான ஒருவரது நகத்தினால் அல்லாமல் தொலைந்திடாத அத்தனை வரம் பெற்ற இரண்ணியன் என்னும் அசரனது உடலினைக் கிழித்துக்கொன்ற அந்த தூணிலே நரசிங்க மாகத்தோன்றிய பொன்போன்ற திருமாலும் பேரமனும் தேடி நாடும் பெருநெருப்பாய் நீண்ட சோதியை. மனமதனின் உடல் பொடியாக வீழ்ந்துமயங்கிட முறுவல் காட்டி எரித்தருஞ்சும் பெருமருந்தனை. எல்லா நலமும்உடைய திருக்கைலாயாப் பெருமலை பேல் இருந்த செம்மையான பொன்னின் திரண்ட தோன்றையெல் செல்வனை செங்காட்டங்குடியதனில் கண்டேன் நானே.

உருகுமனத்தடியவர் கட்கூறுந்தேனை உம்பர் மணிமுடிக்கணியை உண்மை நின்ற, பெருகுநிலைக் குறியாளர் அறிவுதன்னைப் பேணி ய அந்தனர்க்கு மறைப்பொருளைப் பின்னும், முருகுவிரி நறுமலர் பேல் அயற்கும் மாற்கும் முழுமுதலை மெயத்த வக்கோர் துணையை வாய்த்த, திருக்குழல் உழைந்தக பங்கன் தன்னைச் செங்காட்டங் குடிய தனிற்கண்டேன் நானே.

உருகிடும் மனமுடைய அடியவர்க்கு ஊறுகின்ற தேனை. தேவர்களது அழகை முடிகட்டு ஓர் ஆபரணமானவனை; உண்மையான வழியில் நின்று; சிற்றின்ப நிகைள் அறவும் விடுத்து பேரின்பமடைய பெருநிலையைக் குறிக்கொள்ளும் பெரியோரது அறிவு தன்னை; தன்னைப் பேணிய அந்தனர்க்கு அவர் ஒதிடும் மறைப்பொருளாயவனை; பின்னரும் வாசனை விரியும் அழகைய தாமரை மலர் மேல் வாழும் பிரமனுக்கும் முழுமுதல் பொருளாயவனை. உண்மையான தவம் புரிவோரது துணையை; அருள்வாய்த்த திருக்கை கூந்தலுடைய உழையம்மை பாகனை; திருச் செங்காட்டங் குடியில் கண்டேன் நானே.

கந்தமலர்க் கொன்றையனி சடையான் தன்னைக்கதிர் விடுமா மணிபிறங்குகளைச் சோதிச், சந்தமலர்த் தெரிவை யொடுபாகத் தானைச் சராசர நற்றுயானை நாயேன் முன்னைப், பந்தமறுத் தாளாக்கிப் பணிகொண்டாங்கே பன்னிய செந்தமிழ்மாலை பாடுவித் தென், சின்கை மயக்கறுத்தகிரு அருளினைச் செங்காட்டங் குடிய தனிற்கண்டேன் நானே.

வாசனையை மலர்க் கொன்றையனை அணியும் சடைபுடைய பெருமானை; ஒளி விடுகின்ற பெருமுத்துக்கள் விளங்கிடும் பொன் ஒளியின் வாசனையை மலர் போல்வெப்புடைய பென் ஒருபாகத்தானை: சரம் அசரம் என்னும் எவ்வகை உயரிக்கும் நல்ல தாயானவனை; நாயேனது முன்னைப் பந்தம் அறுத்து தனக்கே ஆளாக்கி என்பனி கொண்டு ஆங்கு நான் மொழியும் செந்தமிழ் மாலையை பாடுவித்து என் சிந்தை கொட்ட மயக்கம் அறுத்த திருக்குளினை திருச் செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே.

நஞ்சடைந்த கண்டத்து நாதன் தன்னை நளிர்மலர்ப் பூங்கணை வேலை நாசமாக, வெங்கிணத் திவிழித்த தொருநயனத்தானை வியன் கெடில்வீரட்டம் மேவினை, மருங்குத்த நீள்சோலை மாடவீதிமதிலாருர் இடங்கொண்டமைந்தன் தன்னைச், செஞ்சினத்த திரிகுலப்படையான் தன்னைச் செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே.

நஞ்ச அடைந்த கண்டமுடைய நாதன் தன்னை; வாசனையை பூக்க வின் அம்பு சொரியும் மனமதனை நாசமாக கொடும் கோட்டது நெருப்பு ஏழ விழித்த ஒரு கண்ணை; மேலான கெடில ஆற்றின் கரையில் திருஅதிகை வீரட்டம் பொருந்தனை; மேகம் குழும் நண்ட சோலை நிரந்த மாடங்கள் பொருந்திய மதிலுடைய திருவாரூர் இடங்கொண்ட பெருமானை; மிகுசினமுடைய முச்சடருடைய சூலப்படையை பெருமானை; திருச் செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே.

கன்னியையங் கொருசடையிற் கரந்தான் தன்னைக் கடலூரில் வீரட்டங் கருதினைப், பொன்னி குழ்ஜையாற் ரெம்புனிதன்தன் ஜைப் பூந்துருத்தி நெய்ததானம் பொருந்தினைப், பன்னிய நான் மறைவிரிக்கும் பண்பன் தன்னைப்பரிந் திமையோர் தொழுதேத் திப் பரனேயென்று, சென்னிமிசைக் கொண்டனி சேவடியினைச் செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே.

நித்திய கன்னியையங் கொருசடையிற் கருத்தான் தன்னைக் கடலூரில் வீரட்டம் என்னும் தலத்தை இந்திட்டு கூருவதே; காவி குழும் திருவையாற்றில் அமர்ந்த எம் புனிதன் தன்னை; திருப்புத்துருத்தி திருநெய்த்தானம் இடம் கொண்டவனை; மொழியப் பெறும் நான்கு வேதங்களை விரித்திடும் பண்புடைய பெந்மானை பரிவுடன் தேவர்கள் எம் முதல்வனை எனப்போற்றிட அவர் உச்சி மீது குடிக் கொண்ட அழகை திருவடியினை; திருச் செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே.

எத்திக்கு மாய்ந்தை இறைவன் தன்னை யேகம்பம்மே யானையில்லாத தெய்வம், பொத்தித் தமிழ்மிர்பறிக்குஞ் சமணர் பொய்யிற்புக்கழுந்து வீழாமேபோத வாங்கிப், பத்திக்கேவழி காட்டிப் பாவந்தீரத்துப் பண்டை வினைப்பயமான எல்லாம் போக்கித், தித்தித்தென் மனத்துள்ளே ஊறுந்தேனைச் செங்காட்டங் குடியதனிற்கண்டேன் நானே.

எத்திக்கும் ஆகிள்ளின் கடவுளை; திருக்கச்சி ஏகம்பம் இருப்பவனை; தெய்வம் அல்லாத ஒரு கடவுளைத் தெய்வமாகக் கொண்டு தமது மயிரைப் பிடுகிகி ம சமணரது பொய்மையில் அகப்பட்டு நான்கு அதில் அழுந்தி வீழ்ந்து போகாது: மேல் தூக்கி எடுத்து பத்திக்கே வழிகாண்பித்து என்பாவமெலாம் தீர்த்து பண்டு செய்த வினையின் பயமான துயரமெல்லாம் போக்கி; தித்தித்தென் மனத்துள்ளே ஊறும் தேனைச் செங்காட்டங் குடியதனிற்கண்டேன் நானே.

கல்லாதார் மனத்தனுகாக் கடவுள்தன்னைக் கற்றார்கள் உற்றேருங்காதலானைப், பொல்லாத நெறியுகந்தார் புரங்கள் மூன்றும் பொன்றிவிழா அன்றுபொருசரந் தொட்டானை நில்லாத நினைக்குரம் பைப்பினக்கம் நங்க நிறைவத்தை அடியேற்கு நிறைவித்தென்றான், செல்லாத செந்தெறிக்கே செல்விப்பானைச் செங்காட்டங்குடிய தனிற்கண்டேன் நானே.

கல்லாதார் மனத்து அனுகாத கடவுள் தன்னை; கற்றார்கள் இவன் யார் என உற்றிருந்து உணரும் காட்சி உடையவனை; பொல்லாத நெறியினை விரும்பி மகிழ்ந்த அசரரது புரங்கள் மூன்றும் பொன்றிப் பொடியாக அன்று போரிடும் அம்பு சொரிந்தானை; நிலையாத பிரமான இந்த உடலத்தின்பின்குகள் நீங்கிட நிறைந்த தவத்தை அடியேற்கு நிறைவித்து அருள் செய்து; செல்ல முடியாத செம்மையான அந்தெறிக்கே தெல்லிப்பவனை திருச் செங்காட்டங் குடியதனிற்கண்டேன் நானே.

அரியபெரும் பொருளாகி நின்றுள் தன்னை அலோலம் அமுதுசெய்த, சுரிய தெமருகண்டத்துச் ச

பெரியோரைக் கணம் பண்ணல்

பொய்ம்மையையே பெருக்கும் பொன்புகழ் பூமி சிற்றில்பம் இவையாவையையும் அறிவினால் வென்று மேலாம் நெறிந்றவரே பெரியோர் எனப்படுவார். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இவரை “பொய்யிலா மெய்நெறிக்கே தக்கிருந்தார்” என மொழிகின்றார்.

இவ்வாருகிய பெருமக்கள் தமது உண்மைநிலையை வெளிப்படக் காட்டாது மிகவும் அடக்கமுடன் வராழும் பெருந்தகையோர். அவர்கள்பால் வஞ்சளை சூது கபடம் இவையின்றி புலன்களின் ஆற்றலை அடக்கி ஆண்டவர். இவர்கள் எமது பார்வைக்கு எம்போன்று சிறப்புற உடுத்து உண்டு வரமுடியா தவராயினும் அவர்கள் “தம்மையும் துறந்தே தலையான வாழில் நற்போர்”. ஆதலின் அவரை நாம் போற்றுதல் கடவுளை வழி பட்டதுபோன்றதேயாகும்.

பெரியோர் என்ற வரிசையில் தந்தை தாய் தம்மை அறிவுறுத்திய ஆசிரியர் தாம் வழிபடுகடவுளை அர்+ சிப்போர், வைத்தியம் செய்பவா, இவர்களும்; தாயார் உடன்பிறந்தார், தந்தையார் உடன்பிறந்தாரும் வணக்கத்துக்குரியவராவர். இது சைவ மக்களிடத்தே தொன்று தொட்டு நிலவிலும் மேலான தொரு நாகர்கம். இது தமிழினத்தின் உயர்ந்த கொள்கையுமாம்.

மன்னோன்றிக் கல்தோன்றுக் காலத்து இருந்தே தமிழன் தனது உயர்ந்த நாகரிகத்தை வளர்த்துக் கொண்டவன். உண்மையில் தமிழன் கண்ட நாகரிகத்தைப்போல் இந்த உலகில் வேறு எந்த ஒரு சாதியினரே னும் ஒரு உயர்ந்த நாகரீகவாழ்வை அடைந்திடவில்லை:

நாகரீகம் என்று கருதுவது மனித னுடைய உயர்ந்த கொள்கையை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். விதவித மான உடையனிதல், கூந்தல்வனப்பு பேச் சலங்காரம் இவை யாவும் நாகரீக மென்று பொருள்படாது. இவற்றை நவீனம் என்றே பெரியோர் சொல்வர். இந்தவகை உடை ஆலங்காரம் செயல்பாட்டு அலங்காரங்களை ஒருவருடைய வின்னை அம் அல்லது தற்பெருமை என்றே பெரியோர் கொள்வர்.

இந்த வகை வீட்டு இடம்பங்களான உடையாவும் ஒருவருடைய மனத்தின் தற்பெருமையை வின்னைத்தை வெளிப்படுத்துகின்றதே ஒழிய அவரது உள்ளத்தின் உயர்ந்த நிலையை அடையதற்குத் தடையாக உள்ளது என்றே பெரியோர் பாடலில்.

உடையலங்காரம் ஓரளவிற்கு கந்தை என்றாலும் தூய்மையாக அணிந்தால்போதும். அதற்குமேலாக நீண்டப்படுத்துவர் தெய்வீகத்தின் பாறப்பட்ட உயர்ந்த நிலையை அடையதற்குத் தடையாக உள்ளது என்றே கருதலாகும்.

இதனை திருநாவுக்கரசர் பெருமானுடைய நிலையில்வைத்து சேக்கிழர்மொழிகின்றபோது “கந்தையிகையாம் கருத்தும் கையில் உழவாரப் படையும்” என்றே கருவதனால் பெறலாம்.

இந்தவகை உடை நடை இவற்றில் நாம் பெருமைகொண்டபோது நம் போல் நடந்திடமுடியாதவரை பெரும்பாலும் துறவிகளை; தமது வறுமையையும் நிதானத்தையும். உணர்ந்து மிகவும் கண்ணியமாக சிறுமைக்கிணங்க உடை அணிந்து நிற்பவரை; கண்டால் புறக்கணித்திடவே செய்கிறோம். அப்படியானவரைக்கண்டபோது இந்தக் காலத்து பெரும்பாலும் இளைஞர்கள் அவரைப் பார்த்து கொஞ்சம் விலத்திப் போவன்” என்று சொல்கின்றார். அடுத்து ‘மங்கிலைரல்’, ‘ரைகர் ஸ்ரைல்’ சிகை அலங்காரமும் மேல்நாட்டு உடையில் ஆணை பெண்ணே என்று அறிய

முடியாதபடிடுடைய அணிந்து செல்லும் இளைஞரும்இளம்பெண்களும் இப்பொழுதுபெரியோர்களை, வயதில் முதிர்ந்தோர்களை; நக்கலாகப் பேசி தங்களுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு போவது எங்கும் காணப்படும் ஒன்று. அத்தகைய மூத்தவரை பெரியவரை அட்பு என்று நக்கல்பண்ண வைத்தது அவரது கோமாளித் தனம் அல்லது தற்பெருமையேயன்றி வேறில்லை.

உண்மையை ஒரு மாணவன் அல்லது மாணவி உணரமுடியுமானால் தனது வாழ்வில் மற்றையோரை அவர் எந்தநிலையில் நின்றாலும் மதித் திடவே வல்லமை உள்ளவராக வேண்டும். அதை விடுத்து இந்த வகை இன்றைய மாணவமாணவி கள் பெருமை என தாங்கள் நின்தது தம் இன்றது மக்களைக் கேவிசெய்யுமாகும் வேதனை முன்னும் பின்னுமாகத் தொடர்ந்துவரும் ஒன்றாகும். இந்த உண்மைநிலையை இளைஞர்சமுதாயம் உணரவேண்டும்.

இளைஞர்கள் மட்டுமல்ல நல்லதோரு வாய்ப்பான உத்தியோகம் பார்ப்பவரும் அடிக்கடி இந்த இளைஞர்களதுபோக்கையே தாழும்கடைப்புடிப்பது இக்காலத்து அவதாளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஏதும் அத்தகைய உத்தியோகத்தரைக் கேட்டால் உறுக்காட்டியமாக “ஆஞ்ய்” என்று பதில் கூறுதலும் ஒரு இகழ்ச்சிச் சிரிப்பும் நக்கல்பண்ணிப் போகவிட்டுச் சிரித்தலும் பெரும்பாலும் எல்லா இடங்களிலும் பெருதலைதொன்றுகிறது.

தமிழினத்தின் நாகரிகத்தை நாம் குறித்திட்டால் அவனது வாழ்க்கை பணிக்க சொல்லாகவும் தாழ்வுளில் உற்றையைப்பட உயர்த்த முற்படுவதொன்றுகவும் இருந்திருக்கிறது.

இந்தவகையை விளக்க தீருமூல நாயனார் “யாவர்க்குமாம் ஒரு இன்சொல்” அது வழிபாடு என கருதுக்கூள்ளன் என்கின்றார்.

இந்தவகை தமிழினம் தனது உயர்ந்த நாகரீகத்தை மறந்திடத் தொடங்கிய காலம் அருணகிரியார் காலத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகியுள்ளது. அவர் இந்தவகை பெருமை உடைய பெரியோரைக் கணம்பண்ணாது இசு முத்தொடங்குவாரை தமது திருப்புகழ் ஒன்றில், “சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும் திருப்புகழ் நெருப்பென்று அறிவோம் நாம்” என கின்றமையும் இன்னும் பலவும் அவர்பாடலில்.

அன்றுதொடக்கம் எம் தமிழ்இன்றேயாக இன்றுதானும் தமது உண்நதமான குதாந்திரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றதே ஒழிய அவரது உள்ளத்தின் உயர்ந்த நிலையை அடையும் இன்றையாக உடையாக உள்ளது என்றே பெரியோர் பாடலில்.

உலகம் எங்கும் நிறைவைத்திடும் கடவுள் எம்மை சமிழரை சுதந்திரமாக வாழுமுடியாதபடி வைத்திருப்பது எக்காளனம்? எந்த முயற்சி உயிர்த்தியாகம் இவைகள் செய்துமே தமிழ் இனம் இன்னும் தனது மொழியைப்பாதுகாகவும் தொடர்க்கொடுக்கின்றது.

உலகம் முன்னேறவைத்திடும் கடவுள் எம்மை சமிழரை சுதந்திரமாக வாழுமுடியாதபடி வைத்திருப்பது எக்காளனம்? எந்த முயற்சி உயிர்த்தியாகம் இவைகள் செய்துமே தமிழ் இனம் இன்னும் தனது மொழியைப்பாதுகாகவும் தொடர்க்கொடுக்கின்றது.

தீருமண்மை கிருகப் பிரவேசம் (வீடு குடிபூரல்) வித்தியாரம்பம் ஆலயம் தாழித்தல் முரத்து பிரதிட்டை வித்தியாரம்பம் முதலிய சுபமங்களாக வாழுமிக்கின்றதான் ஆரம்பிக்குமுன் ஒர் பெரியவரின் ஆசி பெறல் எமது சைவ வாழ்க்கையில் தலை சிறந்த வழக்கமாக உள்ளது.

திருமண்மை கிருகப் பிரவேசம் (வீடு குடிபூரல்) வித்தியாரம்பம் ஆலயம் தாழித்தல் முரத்து பிரதிட்டை வித்தியாரம்பம் முதலிய சுபமங்களாக வாழுமிக்கின்றதான் ஆரம்பிக்குமுன் பெறல் எமது சைவ வாழ்க்கையில் தலை சிறந்த வழக்கமாக உள்ளது.

சிவ வாக்கியர் என்ற முனிவர் தமது பாடல் ஒன்றில் பாவம் உலகில் எப்படி வருவது என்றால் அது பெரியோரை இகழ்தலால் அவமதி த்தலால் விளைவது என்கின்றார். இ

தன் தாற்பரியங்களை எடுத்து மொழிப் போனால் அது அளவிறந்து பெருகும். இதனை இங்கள் உணர்ந்து தெளிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஆகமமாகின்று . . .

வசப்படுத்தினவர் பாண்டி நாட்டில். இந்தவகை அவர் கூறுத் திரிந்து மொழிந்த வகைபற்றி இந்த திதழில் வது பக்கத்து கடர்கின்ற திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய திருப்பதிக்குத் தொன்னிலையில் நின்றாலும் மதித் திடவே வல்லமை உள்ளவராக வேண்டும். அதை விடுத்து இந்த வகை இன்றைய மாணவமாணவில் தொங்கள் செயல்கொண்ட நிலையில் வேறு வெறுமை உள்ளவராக வேண்டும். அதை விடுத்து இந்த வகை இன்றைய மாணவமாணவில் தொங்கள் செயல்கொண்ட நிலையில் வேறு வெறுமை உள்ளவராக வேண்டும். அதை விடுத்து இந்த வகை இன்றைய மாணவமாணவில் தொங்கள் செயல்கொண்ட நிலையில் வேறு வெறுமை உள்ளவராக வேண்டும்.

கிருக்கு, கிருவம் நெற சொரிதற்குரிய பாத்திரம் சிருக்கு என்படும். இதிலே சிவசத்தியைப் பூசை செய்து இசைச் சுத்தியாகப்பொலிப்பார். கிருவமாவது சிருக்கை முடுதற்கு உபயேக்கிக்கப் படுவது. இது சிருவன் ஆகுதி வேலையை செய்யவேண்டும்.

பூரண ஆகுதி நெற்யைச் சிருக்கிலே நிறைந் து அகன் மேலே சிருவத்தைக் கவிழ்த்து அதன் நுணியைப் பூசைவைவைத்து எழுந்து நிறைந்து நெற்றையது இருந்தாற் குற்றமுண்டு. குற்றத்திற்காகச் ச